

— Та какъвъ дяволъ праздникъ е тоя? повтаряше си той злобно.

— Кждѣ отиде тя съ тая ужасна бабичка?

— Какво е това глупаво клепало!

— Какви сж тия вѣчни празници? до празници ли е на хората? . . . Защо ми трѣбва менъ тоя праздникъ, на тие идолопоклонци празникътъ!

Тие възклицания исковахъ отъ време на време изъ устата му, и той сѣ продължаваше да варди улицата. Но Рада се не явяваше.

Слънцето отдавна бѣ прѣгазило барата, завоевало втората половина на улицата и се искатерило по цѣлия зидъ на бабината Лиловичина кжца. Минувачитѣ непрѣстанно се кръстосвахъ и сновѣхъ по улицитѣ, но между тѣхъ нѣмаше ни Рада, ни бабата. А клепалото сѣ биеше.

— Какъвъ е тоя безбоженъ праздникъ! исфуча пакъ злобно студентътъ.

Но той не искаше и да узнае кой е. Първия човѣкъ, когато би попиталъ, — би му казалъ това. Но защо му бѣше? Той отдавна вече не знаеше днитѣ, не забѣлѣжаваше времето. Пролѣтъта бѣше въ разцвѣта си, но той не забѣлѣжаваше пролѣтъта . . . И за какво му е тая пролѣтъ, тѣй безобразно хубава, тѣй коварно очарователна, когато въ неговата душа кипѣше такова море отъ страдания! . . . Природата имаше даже безсрамливъ видъ: сѣкашъ, подиграваше се съ него. . . И той плюнжъ съ отвращение възъ нѣщо. . . Вѣроятно възъ природата.

Но скоро той доби отговоръ на своитѣ нетърпѣливи възклицания.

XX.

Кандовото недоумение нарасва.

Изъ отстрѣцната улица се понесе насамъ монотоненъ, пискливъ хоръ отъ дѣтински гласове. Тие гласове държахъ